

Era odată un bărbat care, la o vreme de la moartea soției sale, se căsătorii cu o femeie foarte rea. Ea avea două fete la fel de îngâmfate ca și ea. Bărbatul avea și el o fată, dar aceasta era blândă și foarte afectuoasă. Surorile ei vitrege erau atât de invidioase, încât o puneau să spele, să calce rufe, să gătească... se purtau foarte rău cu ea. Fata nu mai avea loc să doarmă decât lângă foc – doar în preajma cenușei calde se putea simți bine sărăcuța, amintindu-și de mama ei. Iată de ce toată lumea o striga Cenușăreasa.

În acea vreme, tânărul prinț anunță un bal mare la palat, unde dorea să invite toate fetele din regat. Surorile vitrege o puseră pe Cenușăreasa să le spele și să le calce rochiile, după care plecară la bal, lasând-o pe biata fată tristă, plângând singură în casa pustie...

Dar, deodată, în fața îi apărură nașa, zâna cea bună. Aceasta îi ceru un dovleac, șase șoriceii, un șobolan și niște șopârle.

Imediat ce avu tot ceea ce dorise, zâna învârti bagheta magică și transformă șoriceii în niște cai superbi, șobolanul – într-un vizitiu elegant, șopârlele – în valeți, iar dovlecelul într-o trăsură maiestuoasă.

LIBRIS

We know
books

